

[Finansministeren.]

en tilsvarende forhøjelse anvendt som sammenligningsgrundlag.

Jeg synes ikke, at overgangsreglerne får så urimelige virkninger i det eksempel, som hr. Sigsgaard bygger på. Det såkaldte skattefrie år betyder jo ikke, at man er fri for at betale skat i et år. Folk, der har haft en normal indtægt i overgangsårene, må betale skat hvert år, også i 1969. Den i eksemplet nævnte skatteyder har ikke betalt skat i 1969. Er det mon så urimeligt, at han efter overgangsreglerne undergives en vis beskatning af indkomsten i dette år? Man må ikke glemme, at den beskatning, der finder sted af overskydende indkomst, er særdeles moderat, idet der kun beregnes 30 pct. af den overskydende indkomst. Denne skat skal først betales i løbet af efteråret 1971. Hvis skatteyderens indkomst i 1969 f. eks. er 30.000 kr. og han hverken i 1967 eller i 1970 har haft eller har nogen indkomst, så bliver den samlede skat 4.500 kr., nemlig 30 pct. af 15.000 kr.

Skatteyderen i dette eksempel har et unormalt indkomstforløb i overgangsperioden, men det kan forekomme på en række andre måder. Skulle man ind på at give særregler for sådanne trods alt sjældent forekommende tilfælde, ville overgangssystemet blive uhyre kompliceret. I det hele taget er det et spørgsmål, om man bør ændre i disse regler på nuværende tidspunkt, hvor 1969 er forløbet og alle eller i hvert fald mange har indrettet deres indkomst derefter og i tillid til det system, der herskede, da man påbegyndte 1969.

Det forekommer mig derfor ikke, at jeg kan gå ind på at foreslå folketinget at ændre disse regler, som man har kendt igennem hele 1969.

Sigsgaard: Desværre har jeg jo ikke nogen særlig grund til at takke finansministeren. Jeg må stille mig forholdsvis uforstående over for finansministerens svar. Finansministeren siger, at han ikke rigtig kan se, at det eksempel, jeg nævner her — og han er enig i, kan jeg forstå, at der kunne nævnes mange andre — er særlig urimeligt, og han når frem til, at det i et tilfælde med en indkomst på 30.000 kr. kun kommer til at dreje sig om en ekstra skat på 4.500 kr., der skal betales i 1971.

Men skal vi ikke lige holde fast ved den sammenligning, jeg fremførte før, sammenligningen mellem den person, jeg nævner i mit eksempel, og hans kollega, som også har været studerende i 1967, som har haft en nøjagtig tilsvarende arbejdsindkomst i 1969, men som også har en normal indkomst i 1970, hvor den første altså aftjener sin værnepligt. Kollegaen er altså langt bedre økonomisk stillet end manden i mit eksempel, men han slipper for at betale de 4.500 kr. Det må da være en oplagt urimelighed, og der må være en række lignende tilfælde. Jeg ved godt, at det ikke er mange tusinde, det tror jeg ikke, men jeg synes, at lidt også skal have ret i vor skattelovgivning, og jeg synes, at når der bliver fremdraget et eksempel på en sådan gruppe personer, der på den måde rammes urimeligt af skattelovgivningen, så kan man ikke bare affeje det med, at det er den slags småting, der nu engang vil ske, og det vil man ikke gøre noget ved.

Jeg har ikke antydnet, hvordan problemet kunne klares, jeg har ikke foreslået generelle lempelser. Jeg ville formode, men det ved jeg måske ikke nok til at kunne vurdere, at det kan klares på anden måde; om ikke andet ville der vel være mulighed for at sige til ligningsmyndighederne, at de skal være velvillige med hensyn til nedsættelse af skatten, når folk, der har været udsat for den slags tilfælde, henvender sig til ligningsmyndighederne. Den smidighed udviser ligningsmyndighederne altså ikke i dag, i hvert fald ikke i alle tilfælde. Personen i mit eksempel har henvendt sig til ligningsmyndighederne og fået totalt afslag og er altså væsentligt dårligere stillet end sine kolleger.

Jeg har spurgt skattedepartementet, og der findes ikke — det har ministeren også bekræftet — generelle bestemmelser, der muliggør en lempelig behandling. Vi kan altså forudse, at temmelig mange mennesker vil komme i denne situation. Jeg tror, det er forholdsvis nemt for finansministeren at gribe ind, derfor må jeg endnu en gang henstille, at der sker noget.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg giver hr. Sigsgaard ret i én ting, nemlig at han ikke har nogen grund til at takke mig, men jeg giver ham ikke ret i, at det er en